

SELAHATTİN DEMİRTAŞ

Leylan

*dipnot yayınları

Leylan/Selahattin Demirtaş

© Dipnot Yayınları, 2019

© Selahattin Demirtaş, 2019

Dipnot Yayınları 321 ■ Edebiyat 19

ISBN: 978-605-2318-47-8

1. Baskı, 2020/Ankara

EDİTÖR: İbrahim Yıldız

DÜZELTİ: Ümit Özger

KAPAK TASARIMI: Bahar Demirtaş

UYGULAMA: Duysal Tuncer

BASKI ÖNCESİ HAZIRLIK: Dipnot Bas. Yay. Paz. San. Ltd. Şti.

BASKI ve CİLT: Ayhan Matbaası (SERTİFİKA NO. 22749)

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar/İstanbul

Tel: 0212 445 32 38

Dipnot Yayınları (SERTİFİKA NO: 14999)

Selanik Cad. No. 82/24 Kızılay / Ankara

Tel: (0 312) 419 29 32 / Faks: (0 312) 419 25 32

e- posta: bilgi@dipnotkitap.com

www.dipnotkitap.com

SELAHATTİN DEMİRTAŞ

Leylan

*Başak'a ve onun buğdaylarına:
Delal'e, Dilda'ya...*

– Bazen gerçeği görür, kabullenmek istemeyiz. Bazen tutunabilmek için gerçeği ararız. Bazen de yaşanan her olayda tek gerçek varmış gibi düşünürüz. Oysa gerçek herkese göre farklıdır. Olayları kendimize göre eğip bükerek öznel gerçeğimizi yaratmada üstümüze yoktur. Sonra da kendi yarattığımız gerçeklerin peşinden koşarız, ya da kaçarız gerçeklerimizden. Gerçek dediğin tam olarak nedir? Hangimizin gerçeği Avukat Bey?

Bunları gecenin bir yarısı Yenişehir Karakolu'nun avukat görüş odasında karşılıklı oturduğumuz avukatıma söylüyorum.

Elinde tuttuğu tek sayfalık “olay tutanağı” nı mır mır mır okuduktan sonra “Burda yazılanlar gerçek mi Kudret?” sorusuna verdiğim cevap bu. Masada ikimizin dışında bir bardak soğuk, kaynamaktan katrana dönmüş çayla boş kültableası var. Çay avukatın. İçince uykusu mu açılsın yoksa direkt ölsün mü diye getirdiklerini anlamak istercesine arada bir bakıyor çaya. İçmiyor ama; akıllı adam. Sesine bir ton ciddiyet katıp devam ediyor:

– Bak Kudret kardeşim; barodan avukat istiyorum demişsin, nöbetçiydim, aradılar geldim. Saatten haberin var mı bilmiyorum ama felsefe dinleyecek halde değilim. Lisede gördü-

ğümün haricinde felsefeyle pek işim olmadı. Ama ben sana “Burda yazılanlar gerçek mi?” diye sorarken “doğru mu?” anlamında soruyorum.

Anladığımı belli eder şekilde başımı öne arkaya salladım. Avukat gevşedi biraz, azıcık da gülümsedi. Dedim:

– Ah! Doğrular... doğrular... Tabii ya, gerçekler her zaman doğru olmayabilir, doğrular da gerçek. Orda yazılanların tümü doğru da olabilir, yanlış da. Nerden baktığına bağlı. Hangimizin doğrusu Avukat Bey? Kime göre, neye göre doğru?

Burnundan derin bir nefes aldıktan sonra, Allah var, en sakın haliyle konuştu adam.

– Anlıyorum kardeşim, gerçekten anlıyorum seni... Yalnız bana bak! Baro sadece avukatlık hizmeti verebiliyor, nöbetçi psikiyatrist istiyorsan başka yeri aratacaksın!

Tam kalkmaya yelteniyordu kolundan tuttum:

– Dur dur, hemen kızma Avukat Bey. Orda ne yazıyor ki?

Bi kaç saniye yüzüme bakıp derin bir of çektikten sonra tutanağı özetle anlattı bana.

– Gece saat on bir civarında bir apartmanın ikinci katındaki dairenin zilini on iki defa çalıp çalıp saklanmışsın, dedi.

– Eee, sonra? dedim.

– En son, ev sahibi adam pencereye çıkınca ona kartopu fırlatmışsın. O da sana terlik fırlatmış, sonra da terliğini alıp kaçmışsın. Şikayet üzerine gelen polise sokağın başında yakalanmışsın. Üstünden terlik çıkmamış, adam da seni tam teşhis edememiş. Ama yine de “huzuru bozmak, yaralama, hırsızlık” suçlamalarıyla gözaltına alınmışsın.

Adam bunları söylerken “Ya Rabbi, nasıl koftiden bir davaya bulaştım” der gibiydi. Devam etti yine de:

– Mesele çok büyük değil ama suçlamalar ciddi. Şimdi ifade verirsen nöbetçi savcuyu arayıp bırakılmanı sağlarım. Ortada delil olmadığı için suçlamaları kabul etmek zorunda değilsin. Kabul edersen de az bir ceza alırsın, cezan ertelenir. Sonuçta ortada bir yaralama yok, terliğin değeri çok az olduğundan cezan da az olur, ancak sabıkalı hale gelirsin. Karar senin Kudret. Bana kalsa inkâr et, çıkıp gidelim burdan.

– Ya terliğin değeri çok fazlaysa? dedim yekten.

Şaşırdı avukat.

– Nasıl yani? dedi.

– Tabii kime göre değerli, neye göre değerli Avukat Bey? dedim.

Fıttırdı adam.

– Kudret oğlum, tepemin tasını attırma, dedi, yine kalkmaya yeltendi.

– Tamam tamam, dedim, kabul etmesem olay bitiyor mu? “Ya sabır” çektikten sonra,

– Bitiyor, Kudret, bitiyor, dedi.

Benim ifadem, avukatın savcıya ulaşması, diğer işlemler falan derken karakoldan çıkışımız sabahın üçünü buldu. Bu arada kar yarım metreyi bulmuştu ve hâlâ usul usul yağıyordu.

“Diyarbakır kar altındayken daha mı güzel oluyor, nedir?” diye düşünürken karakolun önünde bir sigara yaktım, ciğirim ağzıma gelircesine derin bir nefes çektim. Avukatım da yanımdan geçerken “İyi geceler Kudret,” deyip kaldırım kenarına park ettiği arabasına karlara bata çıka yürüdü. Arkasından “İyi geceler Avukat Bey, tekrar sağ olun,” dedim, yüzünü dönmeden elini kaldırıp “önemli değil” mahiyetinde bir artistlik yaptı. Gıcık herif. “Dur,” dedim içimden, “seninle işimiz bitmedi, daha yeni başlıyoruz avukat efendi.”

Arabasına bindi bizimki. Arabanın üstü, camları falan kalın kalın karla kaplı. Sileceği çalıştırdı düdüğü herif, silecek hareket edemedi haliyle. Gittim elimle ön camı temizledim, sonra da arka camı. Penceresini hafif aralayıp “Sağ ol Kudret, zahmet oldu,” dedi. “Ne zahmeti Avukat Bey, koymuşum...” Hemen toparladım tabii, “Kaymadan gidin, dikkatli olun,” dedim. Ve tam da beklediğim şeyi yaptı.

– Gel, geçerken seni de bırakayım, adresine bakmıştım, yolumun üzeri zaten, dedi.

Tam dozajında bir nazlanma, sonrasında atladım arabaya. Caddeler karla kaplı, derin teker izlerinin içinden ağır ağır gidiyoruz. Ofis kavşağından sola, İstasyon Caddesi’ne döndük. Planın yeni aşamasının tam zamanı diye düşünüp, “Avukat Bey, zamanın varsa bir paça ısmarlayayım,” dedim. “Paçacı Fazıl açıktır mutlaka. Madem bu gece yorduk seni, bir hatırım olsun bari.”

Diyarbakırlılar “Paçacı Fazıl” lafını rüyasında duysa gece üçte yataktan kalkar, paça içmeye gider. Yanılmadım nitekim. Bizim dallama avukat az ilerdeki “Paçacı Fazıl”ın karşısında arabayı çekti kenara.

Gece yarısı evinden çıkıp karakola bana yardıma gelen avukata “dallama” dedim diye hakkımda kötü düşünmenizi istemem. Aslında ne düşündüğünüz çok da umurumda değil, ama olaya girdik, anlatıyoruz mecburen. Bu avukat var ya, ortaokuldan beri deli gibi sevdiğim kızla nişanlandı! On beş yıllık platonik aşkım Serap’la. Bi de ev tutmuş dümbük, düğün hazırlığı yapıyor. Gıcır gıcır eşyalarla doldurmuş evi. Kayapınar’da Çiya 2 Sitesi A Blok 1. Kat 3 Numara. İki arkadaşım bu dallamanın evini soyuyor şu anda, ordan biliyorum. Geleceğiz daha oralara. Önce bol sarmısaklı paçalarımızı içelim.

Fazıl Usta'nın dükkânı beş altı masalık ufak bir yer. İçerisi sıcak; işkembe, paça, sarımsak kokuları enfes. Bir masada dört müşteri var, akşamcı oldukları belli. Biz de avukatla bir masaya karşılıklı oturduk. Hemen geldi çorbalarımız. Bir yandan çorbalarımızı yudumluyoruz, bir yandan havadan sudan sohbet ediyoruz. İş garanti olsun diye avukatı biraz daha oyalamam lazım. Bana geceki olayı sorsun diye bekliyorum, sormasa konuyu ben açacağım bir şekilde. Nihayet soruyor bizim cin avukat, "Meselenin aslı ne Kudret? Özel bir konuyla anlatmayabilirsin," falan diyor. Ne anlatmayacağım ulan! Öyle bir anlatacağım ki dibin düşecek. Ben hemen hararetle başlıyorum çoğu sallama hikâyeme, dallama avukat can kulağıyla dinliyor. "Benimki uzun bir aşk hikâyesi," diyorum önce. Bizimki pür dikkat.

"Lise yıllarından beri vurulduğum bi kız var, adı Gülizar," diyorum. Avukatın ağzı kulaklarında, gece üçte özel bir aşk hikâyesi dinliyor olmaktan memnun. Puşta bak!

Neyse devam ediyorum.

"On yıl oldu nerdeyse, bir türlü cesaret edip açılmadım kıza. Bizimkisi uzaktan deli gibi sevmek. Bir tür açık-öğretim; sittin sene de geçse bi bok öğrenmiyorsun ama. Duydum ki yakında nişanlanacak, oğlum Kudret dedim kendime, açık öğretim bitti, örgün eğitime geçiyorsun, yoksa kız elden gidiyor. Gülizar da bana yanık tabii, ama o da çaktırmıyor. Çünkü işin raconu bu: çaktıran yanar. Çaktırdın mı platonik aşk biter, ya ayrılık olur ya da sıradan aşk. Neticede ikisi de aynı, biri diğerinin laciverdi. Bak netice deyince aklıma ortaokul fen bilgisi hocası geldi. Durup durup 'Hatice'ye değil, neticeye bakacaksınız çocuklar,' derdi. Tesadüf bu ya, bizim de sınıfta Hatice ve Netice adında iki kız var. Hatice çok güzel

bir kız, Netice değil. Fen hocası da habire ‘Hatice’ye bakmayın, neticeye bakın,’ deyince biz de kendi aramızda ‘Oğlum, bela mı bu hoca, Netice’nin neyine bakacağız. Sana ne ülen, biz Hatice’ye bakıyoruz,’ falan derdik. Ne yaman hocaydı, ama Allah var, Hatice de güzel kızdı.”

Ben böyle konuyu dağıtınca baktım avukatın da dikkati dağılıyor, kalkalım falan demesin diye aşk hikâyesine döndüm hemen.

“Bugün sabah gittim, evden çıkmasını bekledim Gülizar’ın. Bir süre her zamanki gibi güvenli mesafeden takip ettim onu. Sonra cesaretimi toplayıp hızla yanına vardım. Sıkılmıyorsun değil mi Avukat Bey? Özel sorunlarımla başını ağrıtmayayım.” “Yok yok, keyifle dinliyorum, sen devam et,” dedi yavaşak. “Tabii, gecenin üçü paçacıda kim aşk hikâyesi anlatsa ben de dinlerdim,” dedim içimden. Kaldığım yerden devam ettim.

“Velhasıl Avukat Bey, gittim yetiştim kıza. Ben yetişince o da durdu. Döndü gözlerimin içine içine baktı, ama ne bakış! Anladı tabii, bir hüüzün bulutu düştü sanki gözlerinin ferine. Dile kolay, kaç yıllık platonik aşkın sonuna gelmişiz, ben de kederden öleceğim nerdeyse. Fakat mecburum; aşkımı ilan etmesem kız elden gidiyor, etsem de platonik aşk bitiyor. Gülizar’ın o andaki bakışını görmeliydin Avukat Bey. ‘Demek buraya kadar ha! Demek bunca yıllık platonik aşk yalanmış ha! Söyle Kudret söyle, söyle bitsin bu iş. Oysa seni farklı sanmıştım Kudo! Ama maalesef sen de diğer erkekler gibi şerefsiz çıktın,’ der gibiydi. Ben de bakışlarımla ‘Böyle konuşma Gülê, zaten ciğerim lime lime olmuş, şişe takılmış gibi közün üzerinde cızırdıyor...’ Avukat Bey canın çektiyse bi de ciğer ısmarlayayım, ciğerci Hacı açıktır şimdi,” dedim. Yemedi tabii, “Yok yok, ben doydum, sen anlat, dinliyorum,” dedi, ke-

yifle sırtarak. Tam bu sırada Fazıl Usta eline bi tane pişmiş kelle aldı. Bir kelleye baktım, bir avukata: Bire bir aynı, sırtıtları yani, puşt. “Sonuçta söyledim kıza,” dedim, “akşam size gelip babanla tanışacağım, sonra da istemeye geliriz.’ Dedi: ‘Kafayı mı yedin Kudret, ben nişanlanmak üzereyim. Bundan sonra sen yoluna ben yoluma.’ Ama kafaya takmışım bi kere. Akşam Tanker Şeyho’nun birahanesinde iki tane yuvarlayıp apartmanlarının kapısına dayandım. Aşağıdan zile basar basmaz cesaretimi kaybettim. Ağaçların arkasına saklandım, ses mes çıkmayınca tekrar tekrar zile basıp saklandım. İşte en son babası cama çıkıp pis küfürlerle beraber bi de terlik fırlatınca ben de ona kartopu attım. Adama değmedi bile, camın kenarına geldi. Ben de terliği alıp kaçtım. Kadın terliğiydi, kesin Gulê’nindir dedim. O esnada karşıdan polis arabası gelince atkımı, beremi, bi de terliği ağaç dibine, karların içine gömdüm. Yoluma devam edecekken polisler beni alıp karakola götürdüler, sonrası malum işte, biliyorsun zaten.”

Bu arada baktım saat dörde geliyor. Normalde arkadaşlar üçte işi çoktan bitirmiş olmalıydılar ama ben garantiye almış oldum böylece. Tabii avukata anlattığım hikâyenin çoğu yalan. O gece bizim avukatın baro nöbetçisi olduğunu bi şekilde öğrenince ne yapıp edip basit bir suçla kendimi gözaltına aldırmam gerekiyordu. Avukatın evine uzak bir karakol bölgesinde rastgele bi evin zilini çaldım ama gerçekten de adam bana terlik fırlattı. Millet manyak olmuş yav! Terlik nedir oğlum? Tabii öyle polislerin beni hemen yakaladığı da yalan. Yarım saat o soğukta polisler gelsin diye bekledim, götüm dondu yemin ederim.

Paçacıdan kalkıp birlikte çıktık. “Evim buraya yakındır,” deyip, karakolda verdiğim sahte adrese yakın bir yerde arabadan indim.